

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **C. O.**, st. příslušnost Nigerijská republika, t. č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov, zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2017, č.j. OAM-1068/ZA-ZA11-ZA15-2016, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.026,-Kč k rukám advokáta Mgr. Tomáše Císaře do 60-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.1.2017, č.j. OAM-1068/ZA-ZA11-ZA15-2016 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná

podle § 10a písm. b) téhož zákona. Tímtož rozhodnutím žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobkyně podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Italská republika.

Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, a proto je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nedostatečná je výroková část napadeného rozhodnutí, neboť v ní není uvedena otázka, která je předmětem řízení a taktéž ani právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Procesní pochybení žalovaného žalobkyně spatřuje v porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný ji neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a žalobkyně se tak neměla možnost k těmto podkladům vyjádřit, příp. je rozporovat a navrhnout jejich doplnění. Žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu tím, že nezákonně nepřezkoumal žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu, když řízení zastavil a současně porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, který je nezbytný s ohledem na daný případ a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Podle žalobkyně žalovaný také porušil čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 tím, že se tímto ustanovením vůbec nezabýval, když měl alespoň minimálně odůvodnit, proč ustanovení tohoto článku nevyužil. Žalovaný měl před zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany posoudit osobní situaci žalobkyně na základě pravidla non-refoulement. Žalovaný zcela nedostatečně posoudil možnost přemístění žalobkyně do Itálie a poukázal na závěry Krajského soudu v Praze uvedené v rozhodnutí č.j. 49Az 90/2015-29, které řešilo problematiku přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Maďarska. Žalobkyně má za to, že s ohledem na aktuální situaci týkající se žadatelů o azyl v Itálii jí hrozí nedostatečné posouzení její žádosti stejně jako v Maďarsku. Itálie je stejně jako jiné jižní země zavalena přílivem uprchlíků, v důsledku čehož základní azylové systémy řádně nefungují.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.1.2017, č.j. OAM-1068/ZA-ZA11-ZA15-2016, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vycházel přitom z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně dne 28.12.2016 poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž uvedla, že vycestovala ze země původu v listopadu 2016, kdy dodávkou dojecha k pobřeží. Potom se nalodila na člun do Itálie, kde připlula 12.12.2016. Tam zůstala 5 dní a šla do katolického kostela. Vysvětlila reverendovi, proč opustila Nigérii a že Itálie pro ní není bezpečná z důvodu prostituce. Koupil jí jízdenku do místa, kde jsou katolíci a kde bude v bezpečí. Nastoupila do autobusu do Prahy a hledala nějaké černochoy. Když je našla, nemohli jí pomoci, ale koupili jí jízdenku na vlak až do přijímacího centra. O mezinárodní ochranu žádá proto, aby byla v bezpečí. Přišla o svého otce a matku při automobilové havárii a potom musela se sestrou žít u svého strýce. Ten je mučil, znásilňoval a drogoval je. Jednou v noci ji bodl, ona utekla do

kostela, kde požádala reverenda o pomoc. Její strýc ji nesmí vidět, potřebovala proto pryč z Nigérie. Reverend ji předal člověku, který jí pomohl odjet. Dne 28.12.2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobkyně uvedla, že poučení o tzv. Dublinském řízení nečetla. V Itálii nezůstala, jelikož je tam hodně problémů, kouří se tam a je tam prostituce. Proto v Itálii zůstat nechtěla. Součástí správního spisu je sdělení italského správního orgánu ze dne 2.1.2017, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. V tomto sdělení je uvedeno, že žalobkyně je v Itálii vedena pod identitou P. A., nar. X, státní příslušnost Nigérijská federativní republika. Ve správním spise žalovaného je také založena informace OAMP nazvaná „Itálie – azylový systém: Řízení o mezinárodní ochranu, azylová střediska, Dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“. Přílohou této informace je přehled zdrojů, ze kterých při jejím zpracování bylo čerpáno. Na to dne 4.1.2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které podle protokolu o předání žalobkyně převzala dne 10.1.2017.

Žalobkyně ve své žalobě především poukázala na to, že žalovaný porušil shora uvedená ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. v platném znění) týkající se náležitostí správního rozhodnutí. Nedostatky spatřovala v tom, že ve výrokové části podle odst. 2 citovaného ustanovení mělo být uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení a právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že tyto náležitosti obsahuje, neboť ve výroku je výslovně uvedeno, že žalovaný rozhodoval ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany (je tedy uveden předmět správního řízení), je v něm uvedena žalobkyně, jakožto účastník řízení jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Stejně tak jsou v něm uvedena zákonná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, tedy ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu o nepřípustnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a o zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona. Současně je v něm uvedeno ustanovení čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, podle kterého žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobkyně je Italská republika. Není proto uvedena žalobní námitka důvodná. Krajský soud stejně tak nesouhlasí s námitkou, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné pro nedostatek důvodů; naopak hodnotí toto rozhodnutí jako dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Odpovídá tedy požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se v odůvodnění uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Krajský soud rovněž nesouhlasí s žalobním bodem spočívajícím v tvrzeném porušení ust. § 3 správního řádu. Toto porušení žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nezákonně přezkoumal její žádost a řízení „následně zastavil jako nepřípustné, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobkyni tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek“. V této části musí krajský soud konstatovat, že je žaloba nesrozumitelná. Pokud žalobkyně tímto žalobním bodem žalovanému vytýká, že se nezabýval samotnými důvody její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je nutno připomenout a zdůraznit, že předmětem napadeného rozhodnutí nebyla samotná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, ale řešení příslušnosti státu k jejímu projednání.

Dalším žalobním bodem bylo tvrzené porušení čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 v tom, že se tímto ustanovením žalovaný vůbec nezabýval a podle žalobkyně tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Podle tohoto článku obsahujícího tzv. diskreční opatření se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. K uvedené žalobní námitce krajský soud především uvádí, že dle dosavadní judikatury krajských soudů i Nejvyššího správního soudu užití diskrečního opatření podle čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda toto ustanovení správní orgán uplatní, je ve svém rozhodnutí povinen uvádět tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že je takové úvahy zapotřebí v konkrétní věci. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (vis usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2016 č.j. 9AZs 118/2016-36 či rozsudek téhož soudu ze dne 26.5.2016 č.j. 2AZs 113/2016-26). V projednávané věci, jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, však žádné důvody k úvahám o použití tohoto diskrečního opatření žalovaný nezjistil se závěrem, že státem příslušným k projednání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně je Italská republika. Nelze mu proto právem vytýkat, že se o nepoužití výše uvedeného čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení nezminil.

Za nedůvodnou považuje krajský soud žalobu i v té části, v níž žalobkyně hodnotí situaci v azylových řízeních v Itálii a poukazuje na nedostatečnost posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy tento stav srovnává s problémy azylových řízení v Maďarsku a v této souvislosti nelogicky argumentuje závěry rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 49Az 90/2015-29. Nutno poznamenat, že žalobkyně v průběhu správního řízení ani při prováděném pohovoru nevznesla pochyby ohledně italského azylového systému a už vůbec neoznačila v tomto směru žádné zdroje informací či jiné důkazy.

Důvodná je však žalobní námitka týkající se porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, v němž je uložena povinnost umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s výjimkou případů, kdy se žádostí účastníka plně vyhovuje anebo účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Této povinnosti, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalovaný nedostál, neboť po provedeném pohovoru s žalobkyní bez toho, aniž by ji s poklady pro rozhodnutí seznámil a dal jí tak možnost se k nim vyjádřit či navrhnout doplnění dokazování, vydal žalobou napadené rozhodnutí, které ji následně bez dalšího doručil. Za „rozhodnutí ve věci“ je zcela nepochybně nutno považovat i žalobou napadené rozhodnutí, kterým byla žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona a zároveň určeno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně je Italská republika, jakožto jiný stát Dublinského systému.

Pro důvodnost této žalobní námitky, kterou je nutno hodnotit jako vadu řízení, krajský soud rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byl žalovaný zavázán zaplatit žalobkyni náklady řízení spočívající v jejím právním zastoupení advokátem v rozsahu 3 úkonů právní pomoci po 3.100,- Kč a 3 režijních paušálů po 300,- Kč, náhrady za promeškaný čas 1.600,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/, § 13 odst. 3 a § 14, odst. 1, písm. a/ a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů) a cestovného ve výši 618,- Kč, tj. celkem 12.418,- Kč a s připočtením 21% daně z přidané hodnoty ve výši 2.608,- Kč činily celkové náklady žalobkyně 15.026,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 30. března 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce